

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce **H.D.L.**, zastoupeného JUDr. Michalem Magliou, advokátem se sídlem Karlovy Vary, Bělehradská 14, proti žalovanému **Krajskému úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary – Dvory, Závodní 353/88, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **25.10.2013, č.j. 3427/DS/13-3,**

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25.10.2013, č.j. 3427/DS/13-3, (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo částečně změněno rozhodnutí Městského úřadu Sokolov (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 11.7.2013, č.j. OD-4461/80934/2012/TK (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo ve zbytku potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta „žádost žalobce o udělení řidičského oprávnění a vydání řidičského průkazu České republiky“.

II.

Žaloba.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že v návaznosti na obsah prvoinstančního rozhodnutí argumentoval v odvolání těmito okruhy námitek: analýza ustanovení § 2 písm. hh) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), odůvodnění rozhodnutí není opřeno o provedené dokazování, právo závazné pro správní orgán ve vztahu k právu Evropské unie, význam uplynutí lhůty k podání žádosti o udělení řidičského oprávnění a vydání řidičského průkazu, význam podmínek pro udělení řidičského oprávnění a vydání řidičského průkazu platných ve Spolkové republice Německo, nepoužitelnost důkazů jako podkladů pro rozhodnutí získaných v době přerušení řízení, nedostatky ve vedení řízení v oblasti dokazování, analýza důkazu - nájemní smlouvy z hlediska výkonu spoluvlastnických práv, námitky na postup úřadu při získávání překladů listin z němčiny, námitka proti odkazu, který učinil orgán prvního stupně ohledně předchozích námitek proti vedení řízení. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vyjádřil v podstatě pouze k otázce výkladu ustanovení § 2 písm. hh) zákona silničním provozu. K ostatním bodům odvolání se odmítl vyjadřovat, a to výslovně. Na str. 2 dole napadeného rozhodnutí uvedl, že k námitkám uvedeným v odůvodnění podaného odvolání se bude vyjadřovat souhrnně. Na str. 3 nahoře uvedl, že o určité otázce odmítá vést polemiky. O několik řádků níže vyjadřuje názor, že polemikami odvolatele na téma nedostatku důkazů pro závěry prvoinstančního orgánu se nelze vážně zabývat (citace je přesná). V témže odstavci odvolací orgán odmítá rozbor, které jsou uvedeny v odvolání ohledně otázky splnění podmínek žádosti. Rovněž v témže odstavci uvedl odvolací orgán, že se nelze zabývat polemikami ohledně dalších otázek uvedených v odvolání. Na straně 4 pak rovnou žalovaný sděluje, že námitky v bodech I. až X. podaného odvolání musí odmítnout, a zřejmě tak činí opět souhrnně. Výkon práva podat proti rozhodnutí odvolání pak žalovaný dále hodnotí jako demagogické splétání teorií o obvyklém bydlišti, záměny terminologií a účelová obvinění z nedostatku slyšení. Stále v téže části pak žalovaný uvádí závěr, že námitky tohoto charakteru není možné připouštět a nelze na takové absurdity reagovat. Podle žalovaného postup odvolatele nelze bez relevantních důvodů dále připouštět. Důvody odvolání jsou prý užity se záměrem znepřehlednění správního řízení. V dalším odstavci na straně 4 žalovaný uvedl, že ostatní námitky vznesené odvolatelem se opakují ve formě pozměněných a doplňovaných bodů odvolání a že lze odvolatele odkázat na odůvodnění jednotlivých rozhodnutí vydaných v předcházejícím odvolacím řízení. Žalobce konstatoval, že v návaznosti na dosud uvedené činí prvním žalobním bodem námitku nepřezkoumatelnosti a nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí. Žalovaný sám prohlašuje, že rezignuje na řádné odůvodnění rozhodnutí a tím se též řídí.

Žalobce dále namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí tvrdí vlastně pouze jediný podstatný závěr, a to údajné neprokázání podmínky obvyklého bydliště na území České republiky. Žalobce k tomu uváděl rozbor podmínek stanovených zákonem a dochází k závěru, že předložením potvrzení o přechodném pobytu na území ČR a nájemní smlouvy k nemovitosti v ČR podmínky splnil. Zákon o silničním provozu totiž v ustanovení § 92 odst. 4 písm. d) stanoví, jakými doklady se pojem obvyklého bydliště (jinak definovaný v § 2 písm. hh) zejména prokazuje a jmenované potvrzení a nájemní smlouva jsou zde výslovně uvedeny. Žalovaný i prvoinstanční orgán jsou jiného názoru, když tvrdí, že pobyt žalobce na adrese v České republice je fiktivní. Žalobce v odvolání k tomu namítal, že správní orgán nemohl takový závěr učinit na základě obsahu správního spisu, protože z žádných podkladů přítomných ve spise takový závěr anebo jen pochybnost o charakteru pobytu žalobce v ČR

nevyplývá. Žalovaný jako odvolací orgán navázal na tvrzení uvedená v prvoinstančním rozhodnutí, že žalobce má bydliště v ČR jen fiktivní, ale námitku o nedostatku podkladů ve správním spisu odmítá a přichází s institutem skutečnosti známé z úřední činnosti. Viz pasáž na konci strany 2 napadeného rozhodnutí, kde se sděluje, že žalobce vychází ze skutečnosti známé z jeho úřední činnosti, kterou získal při výkonu své působnosti, kdy je mu známo, že prosté předložení potvrzení o přechodném pobytu na území bez předložení důkazu o osobních vazbách, nelze považovat za prokázání skutečného plnění podmínky obvyklého bydliště atd. V druhém odstavci na straně 3 napadeného rozhodnutí pak se tvrdí, že odvolateli se nepodařilo vyvrátit důvodnou pochybnost hraničící s jistotou, že na území ČR nemá obvyklé bydliště. Dvakrát se institut skutečnosti známé z úřední činnosti cituje v druhém odstavci na str. 4 napadeného rozhodnutí. Uvádí se, že povinností správního orgánu je vzít na vědomí skutečnosti známé z úřední činnosti. Pak žalobce vyjadřuje přesvědčení založené souhrnem všech okolností a známých skutečností z jeho úřední činnosti. Žalobce tedy doložil splnění určité zákonné podmínky postupem stanoveným zákonem (potvrzení o přechodném pobytu na území ČR a nájemní smlouva). Žalovaný spolu s prvoinstančním orgánem ale jednoznačně k tíži žalobce vyjadřuje určitou pochybnost o splnění podmínky, ale nevyvozuje ji z obsahu spisu, ale údajně se jedná o znalost z úřední činnosti. Správní řád označuje skutečnost známou správnímu orgánu z úřední činnosti zajeden z podkladů rozhodnutí (§ 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Podle komentáře Jemelka, L., Pondělíčkové, K., Bohadlo, D., Správní řád, komentář, 3. vydání, Praha, C.H.Beck, 2011, str. 203 se jedná o notoriety, tedy skutečnosti známé širokému okruhu osob, jak správnímu orgánu, tak účastníkům řízení i dalším osobám, které není třeba dokazovat, a patřit mezi ně může například pořadí dnů v týdnu nebo skutečnost, že v červenci zpravidla nebývá v centru Brna na silnicích náledí. Tyto skutečnosti se nedokazují, říká dále komentář, nejedná se o důkazy, a neprokáže-li se opak, berou se za samozřejmost (komentář se příkládá). Podle názoru žalobce je zřejmé, že v daném případě nelze spornou skutečnost, tedy zda žalobce na adrese v České republice bydlí či nikoliv, považovat za skutečnost známou správnímu úřadu z úřední činnosti. Přesto žalovaný hovoří o pochybnosti hraničící s jistotou (str. 3). Jak již bylo uvedeno, pochybnost ale neodůvodňuje obsahem spisu. Žalobce v tomto postupu žalovaného opět vidí nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí. Důvodem pro pochybnost o tom, kde žalobce žije, jistě nemůže být to, co žalovaný uvádí na str. 3 napadeného rozhodnutí, a to, že v jeho německém průkazu totožnosti je uvedeno bydliště na území Spolkové republiky Německo. I zákon o silničním provozu počítá jako s dokladem prokazujícím obvyklé bydliště s potvrzením o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Jestliže se žalobce jako adresát právní normy podle dikce zákona přesně zachová, tedy předkládá toto potvrzení, má logicky i nadále ve svém dokladu totožnosti vydaném Spolkovou republikou Německo svou původní adresu v Německu. Není zřejmé, jak může takovou skutečnost přičítat odvolací orgán k tíži žadatele. Jiné důvody, než to, že je to správnímu orgánu známo z úřední činnosti a že má v německém dokladu totožnosti adresu v Německu, žalobce v napadeném rozhodnutí neshledává. Žalovaný způsobil nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí, ale také ukazuje na zásadní zaujatost proti žalobci. Aniž by něco takového vyplývalo ze správního spisu, předpokládá bez dalšího skutečnosti, které jdou žalobci k tíži ve věci samé. Tedy předpokládá, že žalobce na uváděné adrese nežije. Porušuje tak také zásadu správního práva o presumpci řádného člověka (*praesumptio boni viri*). Žalovaný tedy se důvody uvedenými žalobcem v jeho odvolání odmítl zabývat a jako své údajné zjištění ohledně sporné skutečnosti vyzdvihl pojem skutečnosti známé z úřední činnosti. Žalobce proto znovu opakuje svůj závěr o tom, že napadené rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností a nedostatkem důvodů.

Žalobce dále uvedl, že ve svém odvolání navázal na jednotlivé otázky, kterými se zabýval prvoinstanční orgán. V podstatě okruhy témat zmíněných v prvoinstančním rozhodnutí jsou v úplnosti reflektovány v odvolání. Žalovaný jako odvolací orgán už v napadeném rozhodnutí takto nepostupuje, čili nenavazuje na okruhy, které traktoval orgán prvního stupně a které žalobce učinil předmětem odvolání. Žalovaný se ve svém rozhodnutí zaměřil na jedinou otázku, a to splnění podmínky obvyklého bydliště. Jak již bylo uvedeno, k tomu vyzdvihl nový argument o skutečnosti známé z úřední činnosti. Vytvořil tak vlastní prostor pro odůvodnění svého rozhodnutí, čímž ale převzal úlohu orgánu prvního stupně. Bere tak žalobci instanci, protože již není možnost běžného přezkumu nového pojetí žalovaného. Žalovaný jistě porušil ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu o tom, že odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo. Vždyť prvoinstanční orgán tvrzení o skutečnosti známé z úřední činnosti k odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí vůbec nepoužil, ovšem žalovaný mu tento postup připomíná jako jeho povinnost na str. 4 napadeného rozhodnutí. Žalobce dále konstatoval, že namítl zásadní vadu řízení, když nebylo prováděno dokazování podle ustanovení § 51 správního řádu. Jedná se o nedostatek slyšení, resp. možnosti účastnit se dokazování. Žalobce dále namítal, že v prvoinstančním rozhodnutí prvoinstanční orgán cituje řadu listin, ze kterých měl vycházet při odůvodnění svého rozhodnutí. Spis ovšem neobsahuje žádné záznamy o provedení důkazů listinami, jak to vyžaduje ustanovení § 53 odst. 6, resp. § 18 odst. 1 správního řádu. K ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu odborná literatura uvádí, že zde jsou stanoveny obligatorní obsahové náležitosti protokolu, který musí vždy obsahovat místo, čas a označení úkonů, které jsou předmětem zápisu a vylíčení průběhu předmětných úkonů. Dále je povinnou náležitostí protokolu označení správního orgánu a jméno, příjmení a funkce nebo služební číslo oprávněné úřední osoby, která úkony provedla. Protokol musí obsahovat rovněž údaje umožňující identifikaci přítomných osob (viz str. 68 komentáře). Bez významu v tomto ohledu není ani stanovisko komentáře k ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu, které zní, že podle převažujícího odborného názoru je nutno využít protokol, tedy postup podle ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu vždy. Protokol se totiž sepisuje rovněž při výslechu svědka a znalce nebo o provedení důkazu ohledání a měl by mít jako formálnější způsob záznamu přednost. Výslovně se uvádí, že důkaz listinou se provede tak, že se listina přečte nebo se sdělí její obsah (viz str. 218 komentáře). Dotčený správní spis ovšem neobsahuje žádné záznamy o provedení důkazů listinami, čili správní orgán prvního stupně žádný takový postup neprovedl, tím porušil závazný předpis o průběhu dokazování. To má podle názoru žalobce dva významné důsledky. Jednak nelze z listin, o které se rozhodnutí správních úřadů opírají, a které přitom nebyly jako důkazy předepsaným způsobem provedeny, vycházet. A dále nelze přehlédnout porušení základního práva účastníka řízení v tom, aby byl provádění dokazování přítomen a aby se mohl k jednotlivým provedeným důkazům do protokolu vyjádřit. Jak bylo uvedeno, bylo tedy porušeno základní procesní právo žadatele na slyšení, resp. na přítomnost při provádění dokazování. Žalobce dále namítal, že podle ustanovení § 90 odst. 3 správního řádu odvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele. Žalovaný ovšem citované pravidlo porušil, když rozhodl o změně výroku prvoinstančního rozhodnutí v tom, že ho doplnil o specifikaci nesplněné povinnosti. Tímto postupem došlo ke zhoršení právního postavení žalobce, a proto bylo postupováno v rozporu s citovaným zákonným ustanovením. Žalobce dále uvedl, že namítá nesprávnost výroku napadeného rozhodnutí, když je citováno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s datem 12.6.2013, když toto rozhodnutí bylo vydáno dne 11.7.2013. Nedošlo tak ke změně prvoinstančního rozhodnutí. Prvoinstanční rozhodnutí proto stále trpí vadou v označení účastníka. Žalobce

dále namítal, že v odstavci na konci stránky 3 s pokračováním na straně 4 jsou hodnoceny námitky žalobce (resp. jeho zástupce) už nejen jako zavádějící, ale také jako nepravdivé. Přitom tam probírané skutečnosti žalobce předmětem odvolání neučinil.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že podstatou podané žaloby je, obdobně jako u podaného odvolání, tvrzení žalobce, že správní orgány postupovaly nezákonně, že jejich postupem byly porušeny základní zásady správního řízení, (a to: právo na slyšení, resp. právo na přítomnost žalobce při provádění dokazování), námitka nepřezkoumatelnosti a nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí, žalobcem tvrzená rezignace žalovaného na řádné odůvodnění rozhodnutí. K tomuto žalovaný zaujímá stejné stanovisko, jako zaujal v napadeném rozhodnutí. Žalovaný při svém rozhodování vycházel z okolností daného případu, kdy měl žalobce možnost nepochybně prokázat obvyklé zdržování se a osobní vazby k území České republiky (resp. k adrese deklarovaného, úředně evidovaného, přechodného pobytu na území ČR) množstvím jím navržených důkazů. Nic takového však nenavrhнул, ani neprokázal skutečnost o obvyklém zdržování se na území, jestliže z dikce § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu je zřejmé, že obvyklé bydliště se vždy vztahuje k osobním vazbám na území a nepostačuje prokázání vazeb pracovních. Z toho důvodu považoval žalovaný polemiky o tom, co postačuje ke splnění a plnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky ve smyslu zákona o silničním provozu a správního řádu (dle tvrzení žalobce předložení formálně vydaného potvrzení o přechodném pobytu na území bez dalšího a smlouva o pronájmu bytové jednotky na dobu nezbytně nutnou od 10.6.2012 s měsíční platbou nájemného ve výši Kč 500) bez prokázání osobních vazeb k území. Namísto zákonem dané součinnosti, vede žalobce spor se správním orgánem o výklad příslušných paragrafů zákona o silničním provozu a správního řádu a domáhá se vydání řidičského průkazu České republiky bez prokázání splnění zákonné podmínky obvyklého bydliště na území. Žalovaný uvádí k námitce žalobce o rezignaci na řádné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, že v žádném případě nerezignoval na odůvodnění svého rozhodnutí, snažil se udržet směr vedeného řízení v mezích zkoumání reálného plnění jedné ze základních podmínek („obvyklého bydliště“) pro možné udělení řidičského oprávnění na území ČR. Ostatní námitky uváděné žalobce (jako je neprovedené dokazování, právo závazné pro správní orgán ve vztahu k právu Evropské unie, význam podmínek pro udělení řidičského oprávnění a vydání řidičského průkazu platného ve Spolkové republice Německo, nepoužitelnost důkazů jako podkladů pro rozhodnutí získaných v době přerušení řízení, nedostatky ve vedení řízení v oblasti dokazování, analýza důkazu nájemní smlouvy z hlediska výkonu spoluvlastnických práv, námitky na postup úřadu při získávání překladů listin z němčiny apod.) považoval za irelevantní. Skutečnost, že žalobce setrvává na svém výkladu a přesvědčení o splnění podmínek pro udělení řidičského oprávnění s vydáním řidičského průkazu České republiky, žádné další důkazní prostředky, které by splnění podmínky obvyklého bydliště nezvratně prokazovaly, nenavrhнул, ani navrhnout, jak je patrné z obsahu spisu, nehodlal, nedal správnímu orgánu jinou možnost, než žádost zamítnout. K žalobcem vyslovenému porušení základních procesních práv a tvrzení žalobce o rozhodování obou správních orgánů v rozporu se zákonem o silničním provozu, žalovaný uvádí. Žalovaný vycházel, kromě zákona o silničním provozu, rovněž ze správního řádu, kdy je procesní povinnost účastníků řízení označit důkazní prostředky pro získání důkazů na

podporu jejich tvrzení „silnější“ v řízení o žádosti, kdy z povahy věci ani nelze požadovat na správním orgánu, aby obstarával za účastníka řízení podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění žádosti. Podkladem pro rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků řízení, které mohou účastníci řízení podávat v průběhu celého řízení až do vydání rozhodnutí (viz ustanovení § 50 odst. 1 správního řádu). Podkladem pro rozhodnutí jsou nadále skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti, tedy informace a údaje, které správní orgán získal při výkonu své působnosti. Žalovaný vycházel z jemu známé úřední činnosti a skutečnosti o takzvané turistice za řidičskými průkazy, jejichž důsledkem je obcházení represivních opatření členských států Evropské unie v oblasti odnímání řidičských oprávnění či řidičských průkazů. Protože se tyto skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti nedokazují, posoudil okolnosti podané žádosti za jeden z mnoha bezpočtu případů podaných žádostí v rámci takzvané turistiky za řidičskými průkazy. Žalovaný setrvává na závěrech uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí, že se žalobci nepodařilo prokázat splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky ve smyslu zákona o silničním provozu (nemá-li na území trvalý pobyt), existuje-li skutečnost (skutkové povahy), která znemožňuje žádosti vyhovět. Žalovaný konstatoval, že je přesvědčen, že oponentura žalobce ve smyslu dostatečnosti předložených dokladů, potvrzení a dalších zmiňovaných oponentur, ve srovnání se skutečným splněním všech podmínek (tedy i podmínky mít obvyklé bydliště na území ČR) pro udělení řidičského oprávnění s vydáním řidičského průkazu České republiky, je z pohledu garance údajů uvedených v řidičském průkazu České republiky účelová a tendenční. Podmínky udělení a držení řidičského oprávnění jsou upraveny v § 82 zákona o silničním provozu. Podle odstavce 1 tohoto ustanovení řidičské oprávnění lze udělit pouze osobě, která splňuje všechny podmínky dle písmene a) až h) zákona o silničním provozu. Podle čl. 7 bod 1. Směrnice Rady 91/439/EHS o řidičských průkazech, řidičské průkazy mohou být vydány pouze žadatelům, kteří mají obvyklé bydliště na území členského státu, který řidičský průkaz vydal, nebo kteří mohou doložit, že už tam alespoň šest měsíců studují. Důkazy vyvracející více než důvodné pochybnosti o obvyklém zdržování se (vycházející ze skutečné domácnosti fyzické osoby) na území ČR žalobcem navrženy či předloženy nebyly. S odkazem na uvedené trvá žalovaný na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Námitky uváděné žalobcem považuje žalovaný za vyvrácené, bezpředmětné a neopodstatněné. Podle názoru žalovaného nelze ze skutečností uváděných žalobcem v podané žalobě prokázat či dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady řízení, které by odůvodňovaly zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

IV.

Replika žalobce.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že žalovaný v celém vyjádření stále dokola opakuje, že žalobce v řízení nezpochybnitelně neprokázal obvyklé zdržování se na území České republiky, když nenavrl množství důkazů, kterým by své tvrzení prokázal, čímž nedal správnímu orgánu jinou možnost, než žádost odmítnout. S tímto názorem žalobce nesouhlasí. Žalobce žalovanému spolu se žádostí o řidičské oprávnění doručil dokumenty, které prokazovaly, že se na území České republiky zdržuje po dobu potřebnou k tomu, aby mu bylo vydáno řidičské oprávnění. Žalobce předložil jednak nájemní smlouvu, která prokazovala osobní vazbu žalobce k místu bydliště v České republice, ale také veřejnou

listinu vydanou Ministerstvem vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, která potvrzovala přechodný pobyt žalobce na území České republiky. Žalobce tak měl za to, že dostatečně prokázal, že po obvyklou dobu pobýval na území České republiky. Tuto žalobcovu úvahu také potvrzuje skutečnost, že žalovaný nijak žalobce nevyzval, aby své tvrzení doplnil, což by jinak podle ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu byla jeho povinnost. Žalobce tak trvá na svém tvrzení, že dostatečně a ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. hh) zákona o silničním provozu prokázal obvyklé bydliště na území České republiky. Žalovaný také poukazuje na skutečnost, že podkladem pro jeho rozhodnutí byly skutečnosti známé z jeho úřední činnosti, skutečnosti o takzvané turistice za řidičskými průkazy. Žalovaný k tomu tvrzení uvádí, že povinností správního orgánu podle ustanovení § 3 správního řádu je postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tím, že žalovaný postupoval podle poznatků ze své úřední činnosti, takzvaně „zaškatulkoval“ si žalobce, porušil základní ustanovení správního řízení, když neobjasnil ani nezjistil natolik stav věci, aby nevznikly důvodné pochybnosti, neboť neprovedl dostatečně důkazy k objasnění okolností, které vedly k zamítavému rozhodnutí ve věci návrhu žalobce na vydání řidičského oprávnění. Dále žalovaný uvádí, že považuje za tendenční a účelové tvrzení žalobce o dostatečnosti předložených dokladů a potvrzení. K tomu žalobce uvádí, že nevidí na svém tvrzení nic účelového či tendenčního. Žalobce se domáhá pouze svého nároku na vydání řidičského oprávnění a za tímto účelem předložil žalovanému všechny dokumenty, které zákon v ustanovení § 92 silničního zákona k vydání řidičského oprávnění požaduje. Žalobce je přesvědčen, že nebyly splněny podmínky k zamítnutí jeho žádosti o řidičské oprávnění ani k zamítnutí jeho odvolání. Žalobce se naopak domnívá, že se jednalo o tendenční jednání ze strany žalovaného, když ho zařadil pod takzvanou turistiku za řidičskými průkazy.

V.

Posouzení věci soudem.

Vzhledem k tomu, že žalobce souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalovaný ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřil nesouhlas s takovým projednáním věci, přičemž byl ve výzvě poučen o tom, že nevyjádří-li nesouhlas s takovým projednáním věci, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Na základě ustanovení § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu lze řidičské oprávnění udělit pouze osobě, která má na území České republiky obvyklé bydliště nebo zde alespoň 6 měsíců studuje.

Co je nutné rozumět pod pojmem „*obvyklé bydliště na území České republiky*“ je stanoveno v ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Obvyklé bydliště na území České republiky je místo trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky, nebo pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, místo na území České republiky, kde fyzická osoba 1. pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů

osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo 2. pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.

Chtěl-li být žalobce se svojí žádostí o vydání řidičského oprávnění úspěšný, bylo jeho povinností tvrdit takové skutečnosti a tyto následně prokázat, na základě kterých by bylo nutné dospět k závěru, že má na území České republiky obvyklé bydliště.

Povinnost tvrdit pro rozhodnutí věci podstatné skutečnosti vyplývá ze samotného faktu, že je to žadatel, kdo v řízení o vydání řidičského oprávnění tvrdí, že jsou splněny všechny podmínky pro to, aby jeho žádosti bylo vyhověno. Žadatel je tak povinen konkrétním způsobem popsat časový rozsah stejně tak jako důvody svého pobytu na území České republiky. Není-li totiž znám časový rozsah a důvody pobytu žadatele na území České republiky, je zcela nemožné dospět k závěru, že žadatel má na území České republiky „obvyklé bydliště“.

Povinnost prokázat tvrzené skutečnosti pak vyplývá z ustanovení § 52 věta první správního řádu, podle kterého jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. V této souvislosti však nelze ani pominout, že opak, tj. že žadatel nemá na území České republiky „obvyklé bydliště“, prokázat objektivně nelze. Správním orgánům tak není možné důvodně vytýkat, že k vyvrácení případného tvrzení žadatele nevedly dokazování. To by bylo možné teprve tehdy, pokud by žadatelem konkrétně tvrzené skutečnosti byly jím skutečně prokázány a správní orgán by za této situace stále tvrdil opak.

Žalobce v průběhu správního řízení konkrétním způsobem nepopsal časový rozsah ani důvody svého pobytu na území České republiky. Svoji obranu ve správním řízení založil pouze na právním názoru, že doložil-li „*potvrzení o přechodném pobytu na území ČR a nájemní smlouvu k nemovitosti v ČR*“ prokázal existenci „obvyklého bydliště na území České republiky“. Vyplývá tak například z odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí, kde žalobce uvedl: „*Žadatel v daném případě doložil jak potvrzení o přechodném pobytu na území, tak nájemní smlouvu. Podle názoru žadatele popsané situaci nelze rozumět jinak, než že žadatel podmínku obvyklého bydliště splnil*“.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13.11.2013, č.j. 6 As 47/2013-68 (dostupný na www.nssoud.cz), v bodě 12 dospěl k závěru, že „*pro splnění podmínky vymezené v § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu tedy nepostačí mít na území ČR přechodný pobyt v obecném smyslu, jak správně dovodil krajský soud, nýbrž ve smyslu definovaném ustanovením § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu*“. V bodě 14 rozsudku pak uvedl, že „*totéž platí i pro otázku, zda se má podle zákona o silničním provozu jednat o přechodný pobyt formální (tedy pouhé právo na území České republiky přechodně pobývat, které by trvalo dostatečně dlouhou dobu), nebo o přechodný pobyt faktický, tedy skutečný fyzický pobyt na území státu. Krajský soud na str. 7 a 8 svého rozsudku přesvědčivě dovodil, že platí druhá možnost, tedy faktický pobyt*“.

Ustanovení § 109 odst. 8 zákona o silničním provozu stanoví, jaké listiny musí být přiloženy k žádosti o vydání řidičského průkazu, nikoli listiny, na základě kterých je správní orgán povinen udělit řidičské oprávnění a řidičský průkaz vydat. Ustanovení § 109 odst. 8 zákona o silničním provozu totiž nic nemění na znění ustanovení § 82 odst. 1 písm. d) ve spojení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, resp. povinnosti žadatele tvrdit a prokázat konkrétní skutečnosti, na základě kterých bude nutné dospět k závěru, že má „*obvyklé bydliště na území České republiky*“. Zákon nestanoví, že řidičské oprávnění bude uděleno „*osobě, která předloží některou ze zde zmíněných listin*“, nýbrž stanoví, že bude uděleno „*osobě, která má obvyklé bydliště na území České republiky*“.

Je tomu tak ze zcela prostého důvodu. Předloží-li totiž žadatel například potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, doloží, že je oprávněn na území České republiky přechodně pobývat, nikoli však skutečnost, že na území České republiky skutečně pobývá. Na tom nemění nic ani ustanovení § 87n odst. 1 a 2 zákona o pobytu, podle kterého je potvrzení o přechodném pobytu na území veřejnou listinou a jeho držitel jím prokazuje své jméno, příjmení a ostatní jména, datum a místo narození, státní příslušnost, adresu místa hlášeného pobytu na území, rodné číslo a další skutečnosti týkající se přechodného pobytu na území. Potvrzení o přechodném pobytu na území je potvrzením o „*adrese místa hlášeného pobytu na území*“, nikoli o tom, že se držitel potvrzení na této adrese zdržuje v rozsahu definovaném v ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Skutečnost, že byla prokázána „*adresa místa hlášeného pobytu na území*“ tak nevypovídá nic o tom, zda žalobce má na této adrese „*obvyklé bydliště na území České republiky*“ ve smyslu ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu.

Předloží-li žadatel výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti nebo nájemní smlouvu k nemovitosti, znamená tato skutečnost, že je oprávněn tuto nemovitost užívat, nikoli však skutečnost, že ji skutečně užívá. Předloží-li žadatel výpis z živnostenského rejstříku, znamená tato skutečnost, že je oprávněn na základě živnostenského listu podnikat, nikoli skutečnost, že v místě podnikání skutečně podniká.

V tomto duchu je proto nezbytné vykládat ustanovení § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu, podle kterého k žádosti o vydání řidičského průkazu musí být přiložen doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, nebo návrh jiného důkazního prostředku k jeho prokázání; dokladem prokazujícím obvyklé bydliště žadatele je zejména 1. potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, 2. výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti, 3. nájemní smlouva k nemovitosti, 4. potvrzení zaměstnavatele o zaměstnání, 5. výpis z živnostenského rejstříku. Totéž platí pro výklad obdobně formulovaného ustanovení § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu.

Správní orgány tudíž v odůvodnění svých rozhodnutí dospěly ke správnému právnímu závěru, když prvoinstanční orgán například na str. 2 odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí uvedl, že „*ani pouhým předložením některého z vyjmenovaných dokladů nevzniká nárok na udělení řidičských oprávnění*“, a žalovaný na straně 3 napadeného rozhodnutí, že „*nelze zaměňovat ustanovení zákona o silničním provozu ve smyslu dokladů předložených k žádosti se skutečností o plnění zákonem předepsaných podmínek pro udělení a držení řidičského oprávnění*“.

Žalobce založil svoji obranu ve správním řízení na nesprávném právním názoru, o tom, že k prokázání „obvyklého bydliště na území České republiky“ postačuje předložit některou z listin uvedených v ustanovení § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu. S ohledem na tuto skutečnost žalobce ve správním řízení ani netvrdil konkrétní skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné dospět k závěru, že má na území „obvyklé bydliště na území České republiky“. Žalobce konkrétním způsobem nepopsal časový rozsah ani důvody svého pobytu na území České republiky. Žalobce tak nemůže správním orgánům důvodně vytýkat, že jej nevyzvaly k předložení důkazů k prokázání jím netvrzených skutečností. S ohledem na zvolený způsob obrany, žalobce objektivně ve správním řízení ani žádné další důkazní návrhy vznášet nechtěl, když vycházel ze závěru, že vše již prokázal listinami jím předloženými.

Dlužno doplnit, že prvoinstanční orgán ani žalovaný nebyl povinen žalobci sdělovat, jaké konkrétní skutečnosti vyvolávají pochybnosti o prokázání existence „obvyklého bydliště žalobce na území České republiky“, neboť toto by byl povinen učinit teprve tehdy, pokud by žalobce předložil takové důkazy, na základě kterých by bylo nutné dospět k závěru o prokázání „obvyklého bydliště na území České republiky“. Teprve tehdy, pokud by i za této situace správní orgán chtěl rozporovat existenci „obvyklého bydliště žalobce na území České republiky“, bylo by jeho povinností uvést skutečnosti nebo provést důkazy, které by byly způsobilé tuto skutečnost vyvrátit. Vzhledem k tomu však, že žalobce jím předloženými listinami existenci „obvyklého bydliště na území České republiky“ neprokázal, nemohl být tvrzeným způsobem nijak zkrácen na svých právech.

Samozřejmě nelze pominout, že prvoinstanční orgán tyto pochybnosti přesto jasně vyjádřil, a to na straně 2 odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, kde uvedl, že „*předmětem nájemní smlouvy je nemovitost, respektive bytová jednotka 1+1, pravděpodobně se vztahující k uváděnému pobytu v Horním Slavkově. Doba pronájmu je sepsána na dobu nezbytně nutnou od 10. 6. 2013. Doba nezbytně nutná evokuje ve správním orgánu období, které bude potřebné k získání řidičského průkazu, jelikož není ve smlouvě blíže specifikována. Dále bylo zjištěno prostým nahlédnutím do veřejně přístupné evidence katastru nemovitostí, že pronajímatel není jediným vlastníkem nemovitosti, kdy má spolumajitele, o kterém není ve smlouvě ani zmínka, popřípadě souhlas s pronajmutím bytu. Objekt dle katastru též nemá evidovány žádné bytové jednotky. Nájemník a nájemce se dohodli na měsíčním nájmu 500,- Kč. Dle občanského zákoníku, § 686 musí nájemní smlouva obsahovat způsob výpočtu nájemného, který ve smlouvě absentuje, v článku lil. smlouvy je uvedena pouze celková částka, která svou výší dle správního orgánu neodpovídá běžným standardům, pokud zde žadatel opravdu pobývá a užívá elektřinu, vodu a další media k běžným denním činnostem v domácnosti. U osob, které nemají v České republice trvalý pobyt, je nutné zkoumat, zda jsou z věcného hlediska splněny podmínky jejich skutečných vazeb k území České republiky. Důležité je vždy však materiální hledisko, vycházející ze skutečné domácnosti fyzické osoby. Obvyklým bydlištěm osoby bez trvalého pobytu na území České republiky nemůže být fiktivní pobyt, spočívající v pouhé registraci do úřední evidence. V takovém případě totiž absentují zákonem požadované osobní vazby. Osobní vazby musí být splněny, i pokud se žadatel na místo pouze vrací, jelikož se vrací pravidelně právě z důvodu těchto osobních vazeb. Potvrzení o přechodném pobytu neprokazuje, že tu žadatel skutečně pobývá a zdržuje se zde nebo se sem pravidelně vrací z důvodu právě osobních vazeb, nýbrž je jen doklad, který mu dovoluje tu pobývat, k doložení vazeb v žádném případě nedostačuje“.* Žalovaný na straně 3 odůvodnění

napadeného rozhodnutí uvedl, že „*odvolateli se nepodařilo vyvrátit důvodnou pochybnost hraničící s jistotou, že na území ČR nemá obvyklé bydliště, když v jeho německém průkazu totožnosti je uvedeno bydliště na území Spolkové republiky Německo (Pritzerberstr. 69, 14798 Havelsee), kam jsou ostatně adresovány i písemnosti a výpisy německých úřadů z Centrálního dopravního registru v SRN*“. Zde je k námitce žalobce o tom, že je mu vytýkáno, že „*v německém průkazu totožnosti je uvedeno bydliště na území Spolkové republiky Německo*“ nezbytné uvést, že tato skutečnost mu nebyla vytýkána sama o sobě nýbrž ve spojení s tím, že jsou mu na toto bydliště „*adresovány i písemnosti a výpisy německých úřadů z Centrálního dopravního registru v SRN*“. Není tudíž důvodné tvrdit, že správní orgány v průběhu správního řízení své výhrady a pochybnosti o průkaznosti předložených listin nevzesly. Přesto žalobce i žalobní námitky založil na svém nesprávném právním názoru, nikoli na snaze tyto výhrady a pochybnosti relevantním způsobem rozptýlit.

Za nesprávnou je nutné považovat argumentaci žalovaného v tom, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí tvrdil, že „*vychází ze skutečnosti známé z jeho úřední činnosti, kterou získal při výkonu své působnosti, kdy je mu známo, že prosté předložení „potvrzení o přechodném pobytu“ na území bez předložení důkazů o osobních vazbách, nelze považovat za prokázání skutečného plnění podmínky obvyklého bydliště a obvyklého zdržování se na území ČR ve smyslu zákona o silničním provozu*“. Skutečnost, kterou žalovaný považoval za „*skutečnost známou z jeho úřední činnosti*“ není skutečností známou správnímu orgánu z úřední činnosti ve smyslu ustanovení § 50 odst. 1 správního řádu. Nejedná se totiž o podklad pro vydání rozhodnutí, nýbrž o deklaraci žalovaným zastávaného právního názoru. Ač žalovaný svůj právní názor nesprávně pojmenoval jako skutečnost známou mu z úřední činnosti, neovlivnil tím nijak zákonnost napadeného rozhodnutí. Pouze aplikoval na případ žalobce právní názor, který jak bylo uvedeno shora, byl zcela správný. V neprospěch procesních práv žalobce tak ve skutečnosti nedošlo k použití podkladu pro vydání napadeného rozhodnutí ve formě skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti ve smyslu ustanovení § 50 odst. 1 správního řádu. Byl aplikován tentýž právní názor, ze kterého vycházel již prvoinstanční orgán.

Podle § 49 odst. 1 věta první správního řádu ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.

Ustanovení § 49 odst. 1 věta první správního řádu vyjadřuje zásadu písemnosti správního řízení. Správní řízení je standardně písemné, neboť ústní jednání je třeba nařídít pouze v případech vymezených v ustanovení § 49 odst. 1 věta první správního řádu. Jedná se tudíž o výjimku z obecného pravidla.

Ze zásady písemnosti správního řízení vyplývá i existence ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, podle kterého nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Pokud by správní řízení bylo standardně ústní, ztrácelo by ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu svůj smysl. Pokud je totiž nařízeno ústní jednání, provádí se důkazy v přítomnosti účastníků řízení při něm, a další seznamování s podklady je nadbytečné.

Tvrdí-li tudíž žalobce, že „bylo porušeno základní procesní právo žadatele na slyšení, resp. na přítomnost při provádění dokazování“, aniž by tvrdil a prokázal, že zde byly dány důvody předvídané ustanovením § 49 odst. 1 věta první správního řádu, nelze jeho námitku shledat důvodnou.

Žalobci byla v průběhu správního řízení dána několikrát možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, naposledy doručením oznámení prvoinstančního orgánu ze dne 18.6.2013, tudíž jeho procesní práva byla zcela respektována. V režimu písemného správního řízení k seznámení s podklady nedochází při ústním jednání, tj. neuplatní se věta druhá ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu, podle kterého za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.

Neučinění záznamu do spisu o provedení důkazu listinou podle § 53 odst. 6 věta první správního řádu je v režimu písemného správního řízení procesním pochybením, avšak bylo-li respektováno právo žalobce před vydáním rozhodnutí ve věci se vyjádřit s k podkladům rozhodnutí, nejedná se o pochybení, které by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce tímto pochybením nebyl zkrácen na svém právu seznámit se s podklady rozhodnutí ani na právu se k nim vyjádřit.

Pokud jde o výklad ustanovení § 18 odst. 1 věta první správního řádu, podle kterého o ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výsledku svědka, výsledku znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol, má soud za to, že to ustanovení dopadá pouze na případy, kdy se jedná o správní řízení, v němž je nezbytné provést ústní jednání, avšak z nějakého důvodu není možné zmíněné důkazy provést při jednání. Tedy v případech správních řízení, v nichž je z důvodů uvedených v ustanovení § 49 odst. 1 věta první správního řádu nutné nařídít ústní jednání. Soud k tomuto výkladu vedou hned tři důvody. Zaprvé, v ustanovení § 18 odst. 1 věta první je připojen dovětek „při nichž dochází ke styku s účastníky řízení“, tj. protokol je nezbytné sepsat o provedení důkazu listinou, pokud jejímu provedení mají být přítomni účastníci řízení. To není případ písemného správního řízení. Zadruhé, pokud by měl být o důkazu listinou sepisován protokol vždy, ztrácelo by ustanovení § 53 odst. 6 věta první správního řádu svůj smysl. Zatřetí, obdobným způsobem jsou vykládána obdobná ustanovení i jiných procesních právních předpisů, a to například zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád. Podle § 40 odst. 1 věta první občanského soudního řádu úkony, při nichž soud jedná s účastníky, provádí dokazování nebo vyhlašuje rozhodnutí, se zaznamenávají ve formě zvukového nebo zvukově obrazového záznamu. Ač i toto ustanovení uvádí povinnost sepsat protokol o „úkonech, při nichž soud provádí dokazování“, jsou-li splněny podmínky pro rozhodnutí o věci samé bez nařízení jednání, žádný protokol se o provedení důkazů listinami neseписuje. Občanský soudní řád současné zná institut „provedení důkazu mimo jednání“. Ač se dokazování zásadně provádí při jednání, s výjimkou, kdy jsou splněny podmínky pro rozhodnutí o věci samé bez jednání, podle § 122 odst. 2 občanského soudního řádu je-li to účelné, může být o provedení důkazu dožádán jiný soud nebo předseda senátu může důkaz z pověření senátu provést mimo jednání, anebo lze důkaz provést za využití technického zařízení pro přenos obrazu a zvuku. Účastníci mají právo být přítomni u takto prováděného dokazování. Jeho výsledky je třeba

vždy při jednání sdělit. Občanský soudní řád tak stanoví povinnost sepsat protokol také jen v řízeních, při kterých je nezbytné provést ústní jednání, avšak z nějakého důvodu není možné zmíněné důkazy provést při jednání, resp. pokud jejímu provedení mají být přítomni účastníci řízení.

Bez ohledu na právě uvedené, tedy pokud by měl být o provedení důkazu listinou namísto učinění záznamu do spisu podle § 53 odst. 6 věta první v písemném správním řízení vyhotoven protokol, nemohl by být žalobce nijak zkrácen na svých právech, neboť žalobci byla v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci. Žalobce tímto eventuálním pochybením nebyl zkrácen na svém právu seznámit se s podklady rozhodnutí ani na právu se k nim vyjádřit.

Podle § 90 odst. 3 správního řádu odvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem.

Ve výroku napadeného rozhodnutí bylo uvedeno: „*Rozhodnutí Městského úřadu Sokolov, odboru dopravy, vydané dne 12. června 2013, pod č. j. OD-4461/80934/2012/TK, se mění: první strana rozhodnutí, oprava písařské chyby ve výroku rozhodnutí ve jménu odvolatele: H.D.L., dále první strana rozhodnutí, odstavec před odůvodněním, třetí řádek - věta vedlejší, začínající slovy ..., „kdy žadatel neprokázal splnění podmínky“ se vkládají slova „...obvyklého bydliště...“ a text pokračuje v nezměněné podobě. Protože odvolací správní orgán změnil napadené rozhodnutí jen zčásti, zůstává ve zbytku odvoláním napadené rozhodnutí, v souladu s ustanovením § 90 odst. 5 správního řádu, nezměněno a v nedotčené části je potvrzeno a odvolání zamítnuto*“.

Byla-li prvoinstančním rozhodnutím zamítnuta „*žádost žalobce o udělení řidičského oprávnění a vydání řidičského průkazu České republiky*“ a napadeným rozhodnutím pouze změněno označení žalobce a vložena slova „*obvyklého bydliště*“ a ve zbytku prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno, nedošlo ke změně rozhodnutí v neprospěch žalobce. Na zamítavém výroku prvoinstančního rozhodnutí se totiž obsahově vůbec nic nezměnilo. Postavení žalobce nebylo nijak zhoršeno. Upřesnění důvodů pro zamítnutí žádosti není změnou výroku, neboť důvody pro negativní výrok jsou tradiční součástí odůvodnění nikoli výroku. Napadeným rozhodnutím došlo vložení předmětných slov pouze k doplnění části výroku prvoinstančního rozhodnutí, která ve výroku prvoinstančního rozhodnutí byla uvedena nadbytečně. Podstatnou byla pouze část výroku prvoinstančního rozhodnutí o tom, že se žádost žalobce zamítá.

Pokud je ve výroku napadeného rozhodnutí uvedeno datum vydání prvoinstančního rozhodnutí „*12. června 2013*“, je zcela evidentní, že se jedná toliko o prostou chybu v psaní, neboť z ničeho nevyplývá, že by bylo úmyslem žalovaného měnit jiné než právě prvoinstanční rozhodnutí. Žalovaný rozhodoval o dovolání směřujícím proti prvoinstančnímu rozhodnutí, přičemž správné datum jeho vydání, tj. „*11.7.2013*“, je zmíněno již v úvodní části výroku napadeného rozhodnutí. Prvoinstanční rozhodnutí navíc nebylo

určeno pouze datem vydání, nýbrž i číslem jednacím. O tom, jaké rozhodnutí bylo měněno tak nemůže být objektivně žádných pochyb.

Žalobce nemohl být na svých právech dotčen ani tím, že se žalovaný na straně 3 a 4 odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval námitkami žalobce uplatněnými v jeho vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. Podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem. Pokud měl žalovaný za to, že je nezbytné se vypořádat i s jinými námitkami, než které žalobce uplatnil v odvolání, nelze jeho postupu nic vytknout. Odvolací orgán není na základě ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu bezvýhradně vázán uplatněnými odvolacími námitkami.

Soud má konečně za to, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů z důvodů nevypořádání odvolacích námitek žalobce. Podstatou sporu mezi žalobcem a správními orgány řízení bylo, zda je doložením „*potvrzení o přechodném pobytu na území ČR a nájemní smlouvu k nemovitosti v ČR*“ prokázána existence „*obvyklého bydliště na území České republiky*“. Správní orgány tuto otázku posoudily v odůvodnění svých rozhodnutí zcela v souladu se zákonem, když dospěly k závěru, že tomu tak není. Žádost žalobce tak ve správním řízení, stejně tak jako žaloba v řízení soudním proto nemohly být shledány důvodnými. Tímto byly jako nedůvodné shledány veškeré odvolací námitky žalobce této otázky se přímo dotýkající, tj. např. i námitka práva závazného pro správní orgán ve vztahu k právu Evropské unie (pozn. v napadeném rozhodnutí je výslovně argumentováno směrnicí EU o řidičských průkazech) či námitka analýzy nájemní smlouvy. Uvedl-li žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že „*k námitkám uvedeným v odůvodnění podaného odvolání se odvolací správní orgán bude vyjadřovat souhrnně a především v souvislostech s ohledem na odmítnutí doložit nebo navrhnout důkazní prostředky prokazující tvrzení odvolatele o obvyklém bydlišti na území ČR*“, nelze jeho závěru nic podstatné vytknout. Pro posouzení věci bylo podstatné, zda žalobce tvrdil a doložil skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dospět k závěru, že má „*obvyklého bydliště na území České republiky*“. Veškeré jeho námitky logicky odvozené od jeho nesprávného právního názoru, že existence „*obvyklého bydliště na území České republiky*“ je doložena již předložením „*potvrzení o přechodném pobytu na území ČR a nájemní smlouvu k nemovitosti v ČR*“, nebyly způsobily prokázat nezákonnost prvoinstančního rozhodnutí. Pokud jde o odvolací procesní námitky žalobce týkající se zejména dokazování, k těmto se žalovaný vyjádřil. Na straně 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že „*polemikami odvolatele na téma nedostatku důkazů pro závěry správního orgánu I. stupně se nelze vážně zabývat, jestliže byl odvolatel vyzván, aby doplnil a sám navrhnul důkazy prokazující obvyklé bydliště na území ČR. Žádost nedoplnil, ani nenavrhнул důkazy, které by ve svém souhrnu toto prokazovaly. Odvolací správní orgán odmítá rozbor, které jsou uvedené v odvolání v tom smyslu, co je dostačujícím podkladem pro podání žádosti a co je faktickým plněním a splněním podmínek stanovených zákonem pro možné udělení řidičského oprávnění vydáním řidičského průkazu ČR. Nařčení z nedostatku dokazování a slyšení musí odvolací správní orgán jednoznačně odmítnout, jsou-li podkladem pro vydání rozhodnutí zejména návrhy účastníků, které však odvolatel ani na*

výzvu nepodal, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci atd. Nelze se zabývat polemikami na téma plnění podmínek vrácení řidičského oprávnění na území SRN a plnění podmínek udělení řidičského oprávnění na území ČR, když odvolatel splnění podmínky obvyklého bydliště na území ČR neprokázal“. Žalobci se tak dostalo jasné informace o tom, co bylo pro posouzení věci podstatné a co nikoli.

VI.

Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Náklady řízení.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 29. srpna 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková